

ब्राह्मण जीवन- सदा बेहदको खुसी को जीवन

आज बापदादाले आफ्ना होली र हेप्पी हंसहरूको सभालाई देखिरहनु भएको छ। सबै होलीको साथमा हेप्पी पनि सदा रहन्छौ? होली अर्थात् पवित्रताको प्रत्यक्ष निशानी- हेप्पी अर्थात् खुसी जुन सदैव प्रत्यक्ष रूपमा देखिन्छ। यदि खुसी छैन भने अवश्य कुनै अपवित्रता छ अर्थात् संकल्प वा कर्म यथार्थ छैन तब खुसी छैन। अपवित्रता केवल ५ विकारलाई मात्र भनिंदैन। तर सम्पूर्ण आत्माको लागि अथवा देवात्मा बन्नेहरूको लागि अयथार्थ, व्यर्थ, साधारण संकल्प, बोली वा कर्म भएमा सम्पूर्ण पवित्रता भनिंदैन। सम्पूर्ण अवस्थाको समीप पुगिरहेका छौ त्यसैले वर्तमान समय अनुसार व्यर्थ र साधारण कर्म नहोस् यसमा पनि जाँच र परिवर्तन हुनुपर्छ। जति समर्थ र श्रेष्ठ संकल्प, बोली र कर्म हुन्छ त्यति सदा खुसीको झलक, भाग्यशाली भएको फलक अनुभव हुनेछ र अनुभव गराउने छौ। बापदादाले सबै बच्चाहरूका यी दुई कुराको जाँच गरिरहनु भएको थियो- पवित्रता कहाँसम्म धारण गरेका छन्? व्यर्थ र साधारण अहिलेसम्म पनि कहाँसम्म छ? र रूहानी खुसी, अविनाशी खुसी, आन्तरिक खुसी कहाँसम्म रहन्छ? सबै ब्राह्मण बच्चाहरूले ब्राह्मण जीवन धारण गर्नुको लक्ष्य नै हो- सदा खुसी रहनु। खुसीको जीवन व्यतीत गर्नको लागि नै ब्राह्मण बनेका हौं नकि पुरुषार्थको मेहनत वा कुनै न कुनै कुरामा अलमलिनको लागि ब्राह्मण बनेका हौं?

रूहानी आन्तरिक खुसी वा अतीन्द्रिय सुख जुन सारा कल्पमा प्राप्त हुन सक्दैन त्यो प्राप्त गर्नको लागि ब्राह्मण बनेका हौं। तर जाँच गर- खुसी कुनै साधनको आधारमा, कुनै हृदको प्राप्तिको आधारमा, थोरै समयको सफलताको आधारमा, मान्यता वा नामाचारको आधारमा, मनको हृदको इच्छाको आधारमा वा यही राम्रो लाग्छ- चाहे व्यक्ति, चाहे स्थान वा वैभव होस्, यस्तो मनले चाहे अनुसारको खुसी प्राप्ति हुँदाको आधारमा त छैन? यी आधारले खुसीको प्राप्ति हुन्छ भने त्यो कुनै वास्तविक खुसी होइन। अविनाशी खुसी होइन। आधार हल्लियो भने खुसी पनि हल्लिन्छ। यस्तो खुसी प्राप्त गर्नको लागि ब्राह्मण बनेका होइनौं। अल्पकालको प्राप्तिद्वारा खुसी- यो त दुनियाँको पनि हुन्छ। उनीहरूको पनि स्लग्न छ- खाऊ, पिऊ, मोज गर। तर त्यो अल्पकालको आधार समाप्त भयो भने खुसी पनि समाप्त हुन्छ। त्यसैगरी यो ब्राह्मण जीवनमा पनि ती आधारले खुसी मिल्छ भने बाँकी अन्तर नै के भयो? खुसीका सागरका बच्चा बनेका छौ त्यसैले हर संकल्प, हर सेकेण्ड खुसीको लहरमा लहराउनेवाला हुनु छ। सदा खुसीको भण्डार हुनु छ। यस्तालाई भनिन्छ होली र हेप्पी हंस। बापदादाले हेरिरहनु भएको थियो- जुन लक्ष्य छ, विना कुनै हृदको आधारको सदा आन्तरिक खुसीमा रहने, त्यो लक्ष्यबाट टाढा भएर हृदको प्राप्तिको साना-साना गल्लीमा फँसेको कारणले कति बच्चाहरू लक्ष्य अर्थात् गन्तव्यबाट टाढा हुन पुग्छन्। राजमार्गलाई छोडेर गल्लीमा फँस्न पुग्छन्। आफ्नो लक्ष्य- खुसीलाई छोडेर हृदको प्राप्तिको पछाडि लाग्छन्। आज नाम भयो काम भयो इच्छा पूर्ण भयो भने खुसी हुन्छन्। मनले भने जस्तो, सोचे जस्तो प्राप्ति भयो भने धेरै खुसी हुन्छन्। अलिकति पनि कमी भयो भने लक्ष्य जहाँको त्यहीँ रहन्छ। लक्ष्य हृदको बन्छ त्यसैले बेहदको अविनाशी खुसीबाट किनारा हुन पुग्छन्। त्यसैले बापदादाले बच्चाहरूसँग सोध्नुहुन्छ- के त्यसैले ब्राह्मण बनेका हौं? त्यसैले यो रूहानी जीवन अपनाएका हौं? यो त साधारण जीवन हो। यसलाई श्रेष्ठ जीवन भनिंदैन।

कुनै पनि कर्म गर, चाहे जतिसुकै ठूलो सेवाको काम होस् तर जुन सेवाले आन्तरिक खुसी, रूहानी खुसी, रूहानी मोज, बेहदको प्राप्ति आदिबाट तल ल्याउँछ र आज मोज भोली दुःख, आज खुसी भोली व्यर्थमा समस्यामा पर्छ, खुसीबाट बञ्चित गर्छ भने त्यस्तो सेवालाई छोडिदेऊ तर खुसीलाई नछोड। सच्चा सेवाले सदा बेहदको स्थितिको, बेहदको खुसीको अनुभव गराउँछ। यदि यस्तो अनुभूति हुँदैन भने त्यो देखाउने सेवा मात्र हुन्छ। सच्चा सेवा हुँदैन। यो लक्ष्य सदैव राख- सेवाद्वारा स्व उन्नति, स्व प्राप्ति, सन्तुष्टता र महानताको अनुभूति हुन्छ? जहाँ सन्तुष्टताको महानता हुन्छ त्यहाँ अविनाशी प्राप्तिको अनुभूति हुन्छ। सेवा अर्थात् फूलको बगैँचालाई हरियाली बनाउनु। सेवा अर्थात् फूलको बगैँचाको अनुभव गर्नु हो नकि काँडाको जंगलमा फँस्नु। अलमलिनु, अप्राप्ति, मनको उलझन, अहिले भर्खरै मोज, अहिले भर्खरै दुःख- यी सबै काँडा हुन्। यी काँडाबाट किनारा हुनु अर्थात् बेहदको खुसीको अनुभव गर्नु हो। जे सुकै होस् हृदको प्राप्तिलाई त्याग गर्न परोस्, कति कुरालाई छोड्न परोस्, ती

कुरालाई छोड तर खुसीलाई नछोड। जेको लागि आएका छौ त्यो लक्ष्यबाट किनारा नहुनु। यो सूक्ष्म जाँच गर। खुसी त छ तर अल्पकालको प्राप्तिको आधारले खुसीमा रहनु- यसैलाई त खुसी सम्झिएका छैनौ? कतै साइड सीनलाई नै लक्ष्य त सम्झिएका छैनौ? किनकि साइडसीन पनि आकर्षण गर्ने खालका हुन्छन्। तर लक्ष्य प्राप्त गर्नु अर्थात् बेहदको राज्य अधिकारी बन्न हो। लक्ष्यबाट किनारा हुनेहरू विश्व राज्य अधिकारी बन्न सक्दैनन्। राजपरिवारमा पनि आउन सक्दैनन्। त्यसैले लक्ष्यलाई, उद्देश्यलाई सदा स्मृतिमा राख्नु छ। आफूलाई सोध- चल्दा-चल्दै कहीं हदको गल्लीमा त पुगेको छैन? अल्पकालको प्राप्तिको खुसीले सदाकालको भाग्यबाट किनारा त गराएको छैन? थोरैमा खुसी हुनेहरू त होइनौ? आफूले आफैँलाई त्यसैमा खुसी त गराइरहेका छैनौ? जस्तो छ, त्यसैमा ठीक छ, खुसी छ- यस्तो त छैन? तर अविनाशी खुसीको निशानी हो- तिनीहरूलाई अरूबाट पनि सदा खुसीको आशीर्वाद अवश्य प्राप्त भएको हुन्छ। बापदादाको र निमित्त बनेका अग्रजहरूको स्नेहको आशीर्वादले भित्र अलौकिक आत्मिक खुसीको सागरमा लहराएको अनुभव गराउने छ। अलबेलापनमा यो नसोच्नु- म त ठीक छु तर अरूले मलाई चिनेका छैनन्। के सूर्यको उल्ट्यालो छेकिन सक्छ? सत्यताको सुगन्ध कहिल्यै मेटिन सक्दैन, छिप्न सक्दैन त्यसैले कहिल्यै धोको नखान्। यही पाठ पक्का गर्नु छ। पहिला आफ्नो बेहदको अविनाशी खुसीलाई हेर अनि अरू कुरा होस्। बेहदको खुसीले सेवाको वा सर्वको स्नेहको, सर्वद्वारा अविनाशी सम्मान प्राप्त हुने श्रेष्ठ भाग्यको स्वतः अनुभूति गराउँछ। जो सदा खुसी रहन्छ ऊ नै भाग्यशाली हुन्छ। विना मेहनत, विना इच्छा अथवा नभनिकनै सर्व प्राप्त सजिलै हुन्छ। यो पाठ पक्का गरौं?

बापदादाले हेर्नुहुन्छ- आएका किन हो, जानु कहाँ छ र गई कहाँ रहेका छौ? हदलाई छोडेर फेरि हदमा नै जान्छौ भने फेरि बेहदको अनुभव कहिले गर्छौ! बापदादालाई पनि बच्चाहरू माथि स्नेह छ। दया त होइन किनकि भिखारी त होइनौ नि। दाता विधाताका बच्चा हो दुःखीहरू माथि पो दया गरिन्छ। तिमीहरू त सुख स्वरूप सुखदाताका बच्चाहरू हो। अब बुझ्यौ के गर्नु छ? बापदादाले यो वर्षको लागि पटक पटक भिन्न-भिन्न कुरामा ध्यान दिलाइरहनु भएको छ। यो वर्ष विशेष स्व माथि ध्यान राख्नको लागि समय दिइएको छ। दुनियाँले त केवल भन्छन्- खाऊ, पिऊ, मोज गर। तर बापदादाले भन्नुहुन्छ- खाऊ र खुवाऊ। मोजमा रहनु छ र मोजमा ल्याउनु छ। अच्छा!

सदा अविनाशी बेहदको खुसीमा रहने, हरेक कर्ममा भाग्यशाली अनुभव गर्ने, सदा सबैलाई खुसीको खजाना बाँड्ने, सदा खुसीको सुगन्ध फैलाउने, सदा खुसीको उमंग, उत्साहको लहरमा लहराउने- यस्ता सदा खुसीको झलक र फलकमा रहने, श्रेष्ठ लक्ष्यलाई प्राप्त गर्ने श्रेष्ठ आत्माहरूलाई बापदादाको सदा पवित्र र सुखी रहने याद-प्यार एवं नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

पाटीहरूसँग :-

१- प्रवृत्तिमा रहेर सदा न्यारा र बाबाको प्यारा छौ नि! कहिलेकाहीँ प्रवृत्तिमा लगाव हुँदैन? यदि कहीं कसैसँग पनि लगाव छ भने त्यो सदाको लागि आफ्नो जीवनको विघ्न बन्छ त्यसैले सदा निर्विघ्न बनेर अगाडि बढ्दै जाऊ। कल्प पहिला जस्तै अंगद बनेर अचल अडोल रहनु छ। अंगदको विशेषता के देखाइएको छ? यस्तो निश्चय बुद्धि जुन पाउलाई कसैले पनि हल्लाउन सकेन। माया निश्चय रूपी पाउलाई हल्लाउनको लागि भिन्न-भिन्न प्रकारले आउँछ। माया हल्लियोस् तर तिमी निश्चय रूपी पाउ नहल्लियोस्। माया स्वयं समर्पण हुन्छ। तिमी त समर्पण हुँदैनौ नि! बाबाको अगाडि समर्पण हुनु छ मायाको अगाडि होइन, यस्ता निश्चयबुद्धि सदा निश्चिन्त रहन्छन्। यदि अलिकति पनि कुनै चिन्ता छ भने निश्चयको कमी छ। यदि कहिलेकाहीँ थोरै पनि चिन्ता हुन्छ भने त्यसको कारण के हुन्छ? अवश्य कुनै न कुनै कुराको निश्चयमा कमी छ। चाहे ड्रामामा निश्चयको कमी छ चाहे आफैँमा निश्चयको कमी छ, चाहे बाबामा निश्चयको कमी छ। तीनै प्रकारको निश्चयमा थोरै पनि कमी छ भने निश्चिन्त रहन सक्दैनौ। सबैभन्दा ठूलो बीमारी हो चिन्ता। चिन्ताको बिमारीको दवाई डाक्टरहरूसँग पनि छैन। केही समय सुताउनको लागि दवाई दिन्छन् तर सदाको लागि चिन्ता मेटाउन सक्दैनन्। चिन्ता भएकाहरू जति प्राप्तिको पछाडि दौडिन्छन्, त्यति नै प्राप्तिले अगाडि दौडिन्छ। त्यसैले सदा निश्चयको पाउ अचल हरोस्। सदा एकबल एक भरोसा यही पाउ हो। निश्चय भन वा भरोसा भन एउटै कुरा हो। यस्ता निश्चय बुद्धि बच्चाहरूको विजय निश्चित छ।

२- सदा बाबामा बलिहार जानेवाला हौ? जुन भक्तिमा प्रतिज्ञा गरेका थियौ, त्यसको निर्वाह गर्नेवाला हौ नि? के प्रतिज्ञा गरेका थियौ? सदा हजुरमाथि बलिहार जानेछु। बलिहार अर्थात् सदा समर्पित भएर बलवान बन्नेवाला। त्यसैले बलिहार भयौ वा हुनेवाला हौ? बलिहार हुनु अर्थात् मेरो केही पनि छैन। मेरोपन समाप्त। मेरो शरीर पनि होइन। त्यसैले कहिलेकाहीँ देह अभिमानमा आउँछौ र मेरो हो भन्छौ तब त देहभान आउँछ। यसबाट पनि पर रहनेलाई भनिन्छ- बलिहार जानु। त्यसैले मेरोपन सदाको लागि समाप्त गर। सबैथोक हजुरको- यही अनुभव गर्दै अगाडि बढ। जति धेरै अनुभवी हुन्छौ त्यति अधिकार स्वरूप हुन्छौ। त्यस्ताले कहिल्यै धोका खाँदैनन्। दुःखको लहर पनि आउन सक्दैन। त्यसैले सदा अनुभवका कथाहरू सबैलाई सुनाउँदै रहनु छ। अनुभवी आत्माले थोरै समयमा धेरै सफलता प्राप्त गर्छन्। अच्छा।

विदाईको समय – १४ जनवरी मकर संक्रान्तिको याद-प्यार

आजको दिनको महत्त्वलाई सदा खाने र खुवाउने महत्त्व बनाइदिएका छन्। केही खान्छन् र केही खुवाउँछन्। तिनीहरूले तिलको दान गर्छन् वा खान्छन्। तिल अर्थात् धेरै सानो बिन्दु, कुनै पनि कुरा भयो भने अथवा सानो कुरा भयो भने भन्छन् यो तिल समान छ र ठूलो भयो भने पहाड समान भन्छन्। त्यसैले पहाड र तिल धेरै फरक हुन जान्छ नि। तिलको महत्त्व हुन्छ किनकि अति सूक्ष्म बिन्दु बन्छौ। जब बिन्दु रूप बन्छौ तब उड्तीकलाको चङ्गा बन्छौ। त्यसैले तिलको पनि महत्त्व छ र तिललाई सदा मीठो बनाएर संगठनको रूपमा ल्याउँछन् त्यसै तिल खाँदैनन्। मधुरता अर्थात् स्नेह हो संगठित रूपमा ल्याउने निशानी। जस्तै तिलमा गुलियो हाल्यो भने राम्रो लाग्छ नि, त्यसै तिल खाँयो भने खल्लो लाग्छ तर गुलियो मिसायो भने धेरै राम्रो लाग्छ। त्यसैले तिमी आत्माहरू पनि जब मधुरताको साथमा सम्बन्धमा आउँछौ, स्नेहमा आउँछौ तब श्रेष्ठ बन्छौ। त्यसैले यो संगठन मधुरताको यादगार हो। यसको पनि निशानी हो। त्यसैले सदा स्वयंलाई मधुरताको आधारले संगठनको शक्तिमा ल्याउनु, बिन्दु रूप बनेर चङ्गा बनेर उड्ती कलामा उड्नु- यो हो आजको दिनको महत्त्व। त्यसैले मनाउनु अर्थात् बन्नु हो। तिमीहरू बनेका छौ तर तिनीहरूले केवल थोरै समयको लागि मनाउँछन्। यसमा दान दिनु अर्थात् जुन पनि कमजोरी छन् त्यसलाई दानमा दिनु छ। सानो कुरा सम्झेर दिनु छ। तिल समान सम्झेर दिनु छ। ठूलो कुरा नसम्झ। छोड्न पर्ने भयो, दिनु पर्ने भयो। यस्तो होइन। तिल समान सानो कुरालाई दान गर्नु छ। खुसी-खुसीले सानो कुरा सम्झेर खुसीले दान दिनु छ। यो हो दानको महत्त्व। बुझ्यौ?

सदा स्नेही बन्नु, सदा संगठित रूपमा चल्नु र सदा ठूलो कुरालाई पनि सानो सम्झिएर समाप्त गर्नु छ। आगोमा जलाई दिनु छ, यो हो यसको महत्त्व। त्यसैले मनायौ नि। दृढ संकल्पको आगो जलायौ! यो दिनमा आगो जलाउँछन् नि। त्यसैले संस्कार परिवर्तन दिवसलाई तिनीहरूले संक्रान्ति भन्छन् तर तिमीहरूले संस्कार परिवर्तन भन्छौ। अच्छा! सबैलाई स्नेह र संगठनको शक्तिमा सदा सफल रहने याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग।

वरदान:- सदा भगवान र भाग्यको स्मृतिमा रहने सर्वश्रेष्ठ भाग्यवान भव
संगमयुगमा चैतन्य स्वरूपमा भगवानले बच्चाहरूको सेवा गरिरहनु भएको छ। भक्तिमार्गमा सबैले भगवानको सेवा गर्छन् तर यहाँ चैतन्य ठाकुरको सेवा स्वयं भगवानले गर्नुहुन्छ। अमृतबेला उठाउनु हुन्छ, भोग लगाउनु हुन्छ, सुताउनु हुन्छ। गीत सुनेर सुत्ने र सम्मान सहित उठ्ने यस्ता अति प्यारा सर्वश्रेष्ठ भाग्यवान हामी ब्राह्मण हौं- यही भाग्यको खुसीमा सदा झुलिरहनु छ। केवल बाबाको प्यारो बन, मायाको होइन। जो मायाको प्यारो बन्छन् तिनीहरूले धेरै बहाना बनाउँछन्।

स्लोगन:- आफ्नो हर्षितमुख अनुहारले सर्व प्राप्तिको अनुभूति गराउनु नै सच्चा सेवा हो।

सूचना:- आज अन्तराष्ट्रिय योग दिवस हो, साँझ ६:३० देखि ७:३० बजेसम्म सबै भाइ बहिनीहरूले संगठित रूपमा प्रभु प्यारमा समाहित भएको अनुभव गर्नु होला। सदा यही स्वमानमा बस्नु छ- म आत्मा सर्व प्राप्तिहरूबाट सम्पन्न सर्वश्रेष्ठ भाग्यवान आत्मा हुँ।